

Дело C-92/24

Преюдициално запитване

Дата на постъпване:

24 януари 2024 г.

Запитваща юрисдикция:

Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia
(Второинстанционен данъчен съд, Ломбардия, Италия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

6 октомври 2023 г.

Жалбоподател:

Banca Mediolanum SpA

Отвeтник:

Agenzia delle Entrate - Direzione Regionale della Lombardia
(Агенция за приходите — Регионална дирекция Ломбардия)

[...]

Определение № 1467/2023

[...]

Представено на 06.10.2023 г.

[...]

Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della LOMBARDIA
(Второинстанционен данъчен съд, на Ломбардия, Италия), 22 състав [...]

[членове на съдебния състав]

на 27.09.2023 г. постанови следното

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

- по жалбата на [...]

подадена от

Banca Mediolanum S.p.a.[...]

срещу

Agenzia Entrate Direzione Regionale Lombardia (Агенция за приходите — Регионална дирекция Ломбардия, Италия)

[...]

С предмет обжалване на:

- решение [...], постановено от Commissione Tributaria Provinciale MILANO (Данъчна комисия на провинция Милано, Италия), 12 състав [...]

Ревизионни актове:

- ОТКАЗ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА Imposta regionale sulle attività produttive (IRAP) (Регионален данък върху производствените дейности) за 2014 г.

след разглеждане в открито съдебно заседание

ФАКТИЧЕСКИ И ПРАВНИ ОБСТОЯТЕЛСТВА

Corte di Giustizia di II grado della Lombardia (Второинстанционен данъчен съд, Ломбардия),

- по жалбата на Banca Mediolanum срещу решението на състав 12А на Commissione Tributaria Provinciale di Milano (Данъчна комисия на провинция Милано) [...];

- [...];

- като взе предвид, че [отговорът на] поставения въпрос относно съвместимостта на член 6 от d.lgs. 446/1997 (Законодателен декрет № 446/1997) с правото на Европейския съюз, и по-специално с Директива 2011/96/ЕС, изглежда необходим, за да се постанови решение по искането за възстановяване, отправено от данъчнозадълженото лице и отхвърлено от данъчната администрация;

- на основание член 267 ДФЕС поставя на Съда на Европейския съюз следния преюдициален въпрос:

ПРЕЮДИЦИАЛЕН ВЪПРОС ОТНОСНО СЪВМЕСТИМОСТТА

С ПРАВОТО НА [ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ] НА ЧЛЕН 6, ПАРАГРАФ 1 ОТ ЗАКОНОДАТЕЛЕН ДЕКРЕТ № 446/1997

1. ПРАВНА УРЕДБА [НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ] ОТНОСНО ДАΝЪЧНОТО ОБЛАГАНЕ НА ДИВИДЕНТИТЕ, РАЗПРЕДЕЛЯНИ ОТ УСТАНОВЕНО В ДЪРЖАВА ЧЛЕНКА ДЪЩЕРНО ДРУЖЕСТВО НА УСТАНОВЕНО В ДРУГА ДЪРЖАВА ЧЛЕНКА ДРУЖЕСТВО МАЙКА

Директива 2011/96/ЕС на Съвета от 30 ноември 2011 година относно общата система за данъчно облагане на дружества майки и дъщерни дружества от различни държави членки (преработен текст на Директива 90/435/ЕИО от 23 юли 1990 година) („Директива за дружествата майки и дъщерните дружества“) има за цел да се премахне неблагоприятното третиране и несъответствията, пред които са изправени дружествата майки, установени в дадена държава членка на Европейския съюз, когато получават дивиденди от дъщерни дружества, установени в други държави членки на Европейския съюз. Всъщност в преамбюла се посочва, че целта на директивата е „дивидентите и другите форми на разпределение на печалби, плащани от дъщерни дружества на техните дружества майки, да се освободят от данъци при източника и да се предотврати двойното данъчно облагане на този вид доход на ниво дружество майка“, тъй като „обединението на дружества от различни държави членки [...] е необходимо с цел създаване в Съюза на условия, които са аналогични на тези на вътрешен пазар и с цел по този начин да се гарантира ефикасното функциониране на този вътрешен пазар“ и не следва да бъде препятствано „[...] от ограничения, неблагоприятно третиране или несъответствия, които произтичат в частност от данъчни разпоредби на държавите членки“ и поради това трябва да бъдат предвидени „по отношение на такова обединение на дружества от различни държави членки [...] данъчни правила, които са неутрални от гледна точка на конкуренцията, за да се позволи на предприятията да се приспособят към изискванията на вътрешния пазар, да увеличат производителността си и да подобрят своята конкурентоспособност на международно ниво“.

За постигането на тези цели в член 4, параграф 1 от Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества се предвижда, че „ако дружество майка [...], по силата на сдружаването на дружеството майка с дъщерно дружество, получава разпределена печалба, държавата членка на дружеството майка [...], освен когато дъщерно дружество е в ликвидация“ трябва: а) да се въздържа от „данъчно облагане на подобни печалби“ или б) да облага „печалбите, като [разрешава] на дружеството майка [...] да [отчислява] от сумата на данъчното задължение тази част от корпоративния данък, която е свързана с конкретните печалби и е платена от дъщерно дружество“.

Освен това член 4, параграф 3 от Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества предоставя на „всяка държава членка [...] възможността [...] да предвиди, че разноските, свързани с участията и загубите, произтичащи от разпределението на печалбата на дъщерното дружество, няма да могат да се приспадат от облагаемата печалба на дружеството майка“, а „в случаите, когато разходите по управлението на

участията представляват фиксирана сума, тя не може да надвишава 5 % от печалбата, разпределена от дъщерното дружество“. Следователно, когато държавите членки се възползват възможността да определят като фиксирана сума неподлежащите на приспадане разходи по управлението на участията, тази разпоредба ги задължава да направят тези разходи неподлежащи на приспадане и следователно да обложат с данък съответната част от дивидентите, получени от дружеството майка, която е не повече от 5 % от техния размер.

2. РЕЖИМЪТ НА ДАΝЪЧНО ОБЛАГАНЕ С РЕГИОНАЛЕН ДАΝЪК ВЪРХУ ПРОИЗВОДСТВЕНИТЕ ДЕЙНОСТИ (IRAP) В ИТАЛИЯ НА ДИВИДЕНТИТЕ, ИЗПЛАЩАНИ ОТ УСТАНОВЕНИ В ДРУГИ ДЪРЖАВИ ЧЛЕНКИ ДЪЩЕРНИ ДРУЖЕСТВА НА УСТАНОВЕНИ В ИТАЛИЯ ДРУЖЕСТВА МАЙКИ

Decreto legislativo 15 dicembre 1997, n. 446 (Законодателен декрет № 446 от 15 декември 1997 г.) („Законодателен декрет № 446“) урежда регионалния данък върху производствените дейности („IRAP“). Съгласно член 2 от Законодателен декрет № 446 предпоставка за налагане на IRAP е обичайното упражняване на самостоятелно организирана дейност по производство или търговия със стоки или предоставяне на услуги, а също съгласно тази разпоредба дейността, извършвана от дружествата и субектите, във всички случаи представлява предпоставка за облагане с данък.

Поради това член 3, букви а) и е) от Законодателен декрет № 446 включва сред данъчнозадължените по IRAP лица и лицата, посочени в част А, буква л) от приложение I към Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества, която съдържа „списък на дружествата, посочени в член 2, буква а), подточка i)“ от същата директива, а именно „дружества, които съгласно италианското право са познати като: „società per azioni“, „società in accomandita per azioni“, „società a responsabilità limitata“, „società cooperative“, „società di mutua assicurazione“, публични и частни субекти, чиято дейност е изцяло или частично търговска“.

Член 4 от Законодателен декрет № 446 определя данъчната основа на IRAP като „нетната производствена стойност, произтичаща от дейността, упражнявана на територията на региона“.

Член 6 от Законодателен декрет № 446 предвижда, че за банките и другите финансови посредници данъчната основа на IRAP се определя от аритметичния сбор на следните позиции в отчета за финансовия резултат:

- a) нетен приход от банкова дейност, намален с 50 % от дивидентите;
- b) амортизация на материалните и нематериалните активи с функционално предназначение в размер на 90 %;

с) други административни разходи в размер на 90 %;

c-bis) корекции и последващи корекции на нетната стойност поради обезценяване на вземанията, ограничени до тези, които се отнасят до вземания към клиенти, вписани в баланса на това основание.

Следователно банките и другите финансови посредници, установени в Италия, които се квалифицират като дружества майки за целите на Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества, са длъжни да включат в своята данъчна основа по IRAP 50 % от дивидентите, разпределени от дружества, установени в други държави членки на Европейския съюз, които се квалифицират като дъщерни дружества, когато тези дивиденти са включени в нетния приход от банкова дейност в техния отчет за финансовия резултат.

Съгласно член 16, параграфи 1 bis и 3 от Законодателен декрет № 446 банките и другите финансови посредници се облагат с IRAP със ставка от 4,65 %, а регионите имат право да променят тази ставка до максимум 0,92 процентни пункта.

Банките и другите финансови посредници, които се квалифицират като дружества майки за целите на Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества и които са включили в данъчната основа по IRAP 50 % от дивидентите, разпределени от дъщерни дружества, установени в други държави членки на Европейския съюз, нямат право да приспаднат от дължимия IRAP свързаната с тези печалби част от корпоративния данък, която е платена от тези дъщерни дружества в държавата членка, в която са установени.

Следователно банките и другите финансови институции, които са местни лица за данъчни цели в Италия и които се квалифицират като дружества майки за целите на прилагането на Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества, подлагат на облагане с данъка 50 % от стойността на дивидентите, получени от дъщерни дружества, установени в други държави членки, които отговарят на изискванията на Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества, с IRAP.

3. ГЛАВНОТО ПРОИЗВОДСТВО

През данъчната 2014 г. BANCA MEDIOLANUM S.p.A. („BANCA MEDIOLANUM“) притежава [следните] дялови участия в дружества, които имат една от формите, предвидени в приложение А към Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества и са местни лица за данъчни цели в Ирландия, Люксембург и Испания, без да се считат по смисъла на данъчно споразумение с трета държава за дружества, установени извън територията на Съюза, и които подлежат на облагане с един от данъците,

изброени приложение Б към Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества, без да се ползват от режими на освобождаване:

- а) 51 % участие в капитала на дружество Mediolanum International Funds Ltd, което е местно лице за данъчни цели в Ирландия;
- б) 51 % участие в капитала на дружество Mediolanum Asset Management Ltd, което е местно лице за данъчни цели в Ирландия;
- в) 99,996 % участие в капитала на дружество Gama Management AG, което е местно лице за данъчни цели в Люксембург;
- г) 100 % участие в капитала на дружество Banco Mediolanum S.A., което е местно лице за данъчни цели в Испания.

BANCA MEDIOLANUM получава от посочените по-горе дъщерни дружества дивиденди на обща стойност 231 912 007,51 евро, като по-конкретно получава:

- а) сумата от 164 820 000,00 евро от Mediolanum International Funds Ltd;
- б) сумата от 10 710 000,00 евро от Mediolanum Asset Management Ltd;
- в) сумата от 6 382 007,51 евро от Gama Management AG;
- г) сумата от 50 000 000,00 евро от Banco Mediolanum S.A.

Дъщерните дружества, които са местни лица за данъчни цели и подлежат на облагане с корпоративен данък в Ирландия, Люксембург и Испания, не са удържали данък върху дивидентите, изплатени на BANCA MEDIOLANUM, тъй като са били изпълнени всички условия, предвидени в член 2 от Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества, който предвижда освобождаване от данък, удържан при източника, на дивидентите, изплатени от „дъщерно дружество“, което „i) има една от формите, изброени в приложение I, част А; ii) съгласно данъчното законодателство на дадена държава членка се счита за регистрирано в нея за данъчни цели и според условията на споразумение за избягване на двойното данъчно облагане, сключено с трета държава, не се смята за регистрирано за данъчни цели извън територията на Съюза; iii) освен това подлежи на облагане с един от данъците, изброени в приложение I, част Б, без възможност за избор или за освобождаване от задължение за плащане, или с друг данък, който замества някой от тези данъци“, на „дружество майка“, което съгласно член 3 от посочената директива „отговаря на изискванията, предвидени в член 2, и участва с минимум 10 % в капитала на дружество от друга държава членка, която отговаря на същите условия“.

BANCA MEDIOLANUM посочва дивидентите, получени от тези дружества през данъчната 2014 г., в позиция „дивиденди и подобни приходи“ от отчета

за финансовия резултат, която позиция е включена в нетния приход от банкова дейност.

Следователно BANCA MEDIOLANUM включва тези дивиденди при формирането на данъчната основа на корпоративния данък (IRES) за посочената данъчна 2014 г. в рамките на 5 % от техния размер съгласно член 89 от Testo unico delle imposte sui redditi (TUIR) (консолидиран текст на Закона за данъка върху доходите).

BANCA MEDIOLANUM се квалифицира като финансов посредник по смисъла на член 6 от Законодателен декрет № 446. Поради това в декларацията по IRAP, представена за данъчната 2014 г., това дружество включва 50 % от посочените дивиденди и в данъчната основа на този данък, следователно в размер на 115 956 003,76 евро съгласно член 6 от Законодателен декрет № 446.

Накрая, в същата декларация BANCA MEDIOLANUM заплаща дължимия IRAP, като прилага ставка от 5,57 % върху така определената данъчна основа, в размер на 10 392 278,00 евро, а тъй като в предходната си декларация е натрупала излишък за IRAP в размер на 5 712 250,00 евро и през данъчната 2004 г. е направила авансови плащания общо в размер на 9 451 969,00 евро, тя посочва излишък за IRAP в размер на 4 771 941,00 евро.

На 4 юни 2019 г. BANCA MEDIOLANUM подава до Direzione Regionale della Lombardia dell' Agenzia delle Entrate (Агенция за приходите — Регионална дирекция Ломбардия, Италия) („Дирекцията“) искане за възстановяване на надвнесения IRAP, поради това, че е обложила с този данък 50 % от дивидентите, получени от Mediolanum International Funds Ltd, Mediolanum Asset Management Ltd, Gamax Management AG и Banco Mediolanum S.A., тъй като счита, че член 6, параграф 1 от Законодателен декрет № 446, доколкото облага с IRAP 50 % от тези дивиденди, противоречи на член 4 от Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества, който изключва възможността повече от 5 % от стойността на дивидентите, разпределяни от дъщерните дружества на дружества майки, да се облагат с данък.

На 16 октомври 2020 г. Дирекцията връчва на BANCA MEDIOLANUM решение за отказ, с което отхвърля искането ѝ за възстановяване.

По-специално в мотивите на това решение Дирекцията твърди, че член 6 от Законодателен декрет № 446, доколкото изисква от финансовите посредници, които са местни лица за данъчни цели в Италия и които се квалифицират като дружества майки за целите на Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества, да облагат с IRAP и 50 % от дивидентите, разпределяни от дружества, установени в други държави членки на Европейския съюз, които се квалифицират като дъщерни дружества за целите на посочената директива, не е в противоречие с член 4

от нея, тъй като тази разпоредба не се прилага за IRAP, а само за данъка върху доходите.

С жалба, подадена на 15 декември 2020 г., BANCA MEDIOLANUM обжалва посоченото по-горе решение за отказ пред Corte di Giustizia Tributaria di primo Grado di Milano (Първоинстанционен данъчен съд Милано, Италия), като оспорва неговата законосъобразност и основателност и иска от тази юрисдикция да осъди Дирекцията да възстанови исканата сума.

С решение [...] Corte di Giustizia Tributaria di primo Grado di Milano отхвърля жалбата, като на свой ред приема, че забраната по член 4 от Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества не се прилага за IRAP.

С въззивна жалба, подадена на 31 януари 2023 г., BANCA MEDIOLANUM обжалва пред запитващата юрисдикция посоченото по-горе решение на Corte di Giustizia Tributaria di primo Grado di Milano, като иска то да бъде изменено и съответно Дирекцията да бъде осъдена да възстанови сумата на надплатения IRAP, поискана с първоначалното искане.

4. ПРЕЮДИЦИАЛНИЯТ ВЪПРОС

Като се има предвид изложеното по-горе, разрешаването въз основа на националното право на въпроса за облагането с IRAP на 50 % от дивидентите, получени от финансови посредници, които се квалифицират като дружества майки по смисъла на Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества, от дружества, установени в други държави членки на Европейския съюз, които се квалифицират като дъщерни дружества по смисъла на тази директива, по силата на член 6, параграф 1 от Законодателен декрет № 466/1997, зависи от отговора на преюдициалния въпрос относно съвместимостта на облагането с IRAP на 50 % от тези дивиденти с член 4 от Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества. Всъщност съгласно посочената правна уредба [на Европейския съюз] следва да се приеме, че забраната да се считат за облагаеми по отношение на установено в дадена държава членка дружество майка повече от 5 % от стойността на дивидентите, разпределяни от установено в друга държава членка дъщерно дружество, може да се приложи в Италия и по отношение на IRAP.

Но, ако това е така, член 6, параграф 1 от Законодателен декрет № 446 би бил несъвместим с така определената забрана, тъй като задължава банките и другите финансови посредници, които се квалифицират като дружества майки за целите на Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества, да облагат с IRAP 50 % от дивидентите, получени от дружества, установени в други държави членки на Европейския съюз, които се квалифицират като дъщерни дружества за целите на посочената директива, без Италия да гарантира на първите право да приспаднат от дължимия IRAP частта от корпоративния данък, свързана с посочените дивиденти, платена от вторите.

В това отношение е важно да се отбележи, че в решенията си от 17 май 2017 г. по дело C-365/16 (AFEP/Ministre des Finances et des Comptes publics) и по дело C-68/15 (X/Ministerraad) Съдът на Европейския съюз („Съдът на ЕС“) е изяснил, че член 4 от Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества забранява на държавите членки на ЕС, да облагат с какъвто и да било данък, тоест не само с корпоративен данък, повече от 5 % от стойността на дивидентите, разпределени на дружествата майки от техните дъщерни дружества.

По-специално, по дело C-365/16 френският Държавен съвет поставя пред Съда на ЕС въпроса дали член 235ter ZCA от френския Общ данъчен кодекс е съвместим с член 4, параграф 1 във връзка с параграф 3 от Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества, доколкото той налага на дружествата майки не само задължението да облагат с корпоративен данък 5 % от получаваните от тях дивиденти на основание неприпадането във фиксиран размер на разходите за управление на участията, но и задължението да ги облагат с допълнителен данък в размер на 3 % при преразпределянето им на съдружниците на дружеството майка. В отговор на този въпрос, след като отбелязва, че „след като Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества преследва съгласно съображение 3 целта да се избегне двойното облагане на печалбите, разпределени от дъщерно дружество на неговото дружество майка на нивото на дружеството майка, облагането на тези печалби от държавата членка в лицето на това дружество при тяхното преразпределяне, което би имало за последица да подложи тези печалби на облагане, надвишаващо тавана от 5 %, предвиден в член 4, параграф 3 от тази директива, би довело до двойно облагане на нивото на посоченото дружество в противоречие с Директивата“, Съдът на ЕС приема, че френското данъчно законодателство е несъвместимо с член 4 от Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества. Всъщност тази разпоредба „не допуска фискална мярка, предвидена от държавата членка на регистрация на дружество майка, като разглежданата в главното производство, предвиждаща събирането на данък по повод на разпределянето на дивиденти от дружеството майка, чиято облагаема основа е образувана от сумата на разпределените дивиденти, включително и тези, идващи от чуждестранни дъщерни дружества на това дружество“, тъй като „прилагането на член 4, параграф 1, буква а) от Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества не е обусловено от конкретен данък“, като предвижда „че държавата членка на дружеството майка се въздържа да облага печалбите, разпределени от чуждестранното му дъщерно дружество“ и „цели да се избегне приемането от държавите членки на фискални мерки, които водят до двойно облагане на такива печалби в лицето на дружествата майки“, така че „в този контекст [...] няма голямо значение дали националната фискална мярка е квалифицирана или не като корпоративен данък“. Освен това по дело C-68/15 белгийският Конституционен съд поставя на Съда на ЕС въпроса дали глава 15 от белгийския Кодекс за данъците върху доходите е съвместима с член 4, параграф 1 във връзка с параграф 3 от Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества,

доколкото налага на дружествата майки не само задължението да обложат с корпоративен данък 5 % от дивидентите, които получават на основание на неприпадането във фиксиран размер на разходите по управление на участията, но и задължението да ги обложат с Fairness Tax в размер на 5,15 % при преразпределянето на съдружниците на дружеството майка, в случай че тези дивиденти представляват печалба, която не е била включена в данъчната му основа. В отговор на този въпрос Съдът на ЕС постановява, че „член 4, параграф 1, буква а) от Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества във връзка с параграф 3 от този член следва да се тълкува в смисъл, че тази разпоредба не допуска национално данъчно законодателство като разглежданото в главното производство, доколкото съгласно това законодателство, когато дружество майка, получило печалби от дъщерното си дружество, ги разпредели, след като изтече годината, през която са получени, тези печалби се облагат над предвидения в разпоредбата праг от 5 %“.

[Повторение на откъси от вече цитирани в предходната точка решения на Съда].

Следователно позицията на Съда на ЕС е, че член 4 от Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества забранява на държавите членки на ЕС да облагат с какъвто и да било данък повече от 5 % от дивидентите, разпределени на дружествата майки от техните дъщерни дружества, не само при получаването им, но и при последващото им разпределение между съдружниците в дружеството майка.

Предвид изложеното по-горе, член 6 от Законодателен декрет № 446, доколкото налага на банките и другите финансови посредници, установени в Италия, които се квалифицират като дружества майки по смисъла на Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества, задължението да облагат с IRAP 50 % от дивидентите, получени от тях от дружества, установени в други държави членки на Европейския съюз, които се квалифицират като дъщерни дружества по смисъла на тази директива, може да се окаже несъвместим със забраната за облагане с данък на повече от 5 % от печалбата, която дружествата майки, установени в дадена държава членка, получават от дъщерни дружества, установени в други държави членки, предвидена в член 4 от Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества, както е тълкуван от Съда на ЕС в решенията от 17 май 2017 г. по дела C-365/16 и C-68/15. А всъщност въвеждането на такова задължение води до това, че „тези печалби се облагат над предвидения в разпоредбата таван от 5 %“.

Отговорът на поставения въпрос очевидно е от решаващо значение за разрешаването на настоящото дело тъй като, че ако се установи несъвместимост с посочените по-горе разпоредби на Директива 2011/96/ЕС на Съвета от 30 ноември 2011 година на член 6, параграф 1 от Законодателен декрет № 446 от 15 декември 1997 г., доколкото позволява установените в

Италия финансови посредници, които се квалифицират като дружества майки за целите на Директивата за дружествата майки и дъщерните дружества, да се облагат с IRAP за 50 % от дивидентите, разпределяни от дружества, установени в държави членки на Европейския съюз, които се квалифицират като дъщерни дружества по смисъла на посочената директива, решението за отказ, предмет на производството, както и обжалваното съдебно решение биха били незаконосъобразни и предявеното по настоящото производство искане за възстановяване би било основателно, като се има предвид, че BANCA MEDIOLANUM е поискала възстановяване на надвнесеня IRAP, платен поради включването в данъчната основа на 50 % от дивидентите, които това дружество е получило от дъщерните си дружества, установени в Ирландия, Люксембург и Испания, и че с първото решение Дирекцията е отхвърлила това искане.

В заключение, на основание член 267 ДФЕС Corte di Giustizia Tributaria di Secondo Grado della Lombardia поставя на Съда на Европейския съюз следния преюдициален въпрос:

„В съответствие ли е изборът, направен от Италианската република в член 6, параграф 1 от Законодателен декрет № 446/1997, да се облагат с IRAP 50 % от дивидентите, получени от установени в Италия финансови посредници, които се квалифицират като дружества майки по смисъла на Директива 2011/96/ЕС на Съвета от 30 ноември 2011 година, и разпределени от установени в други държави членки на Европейския съюз дружества, които се квалифицират като дъщерни дружества по смисъла на посочената директива, без да се позволява на първите да приспаднат от IRAP частта от корпоративния данък, свързана с тази печалба, платена от вторите, със предвидената в член 4 от тази директива забрана за облагане на повече от 5 % от стойността на печалбата, получена от дружествата майки, установени в дадена държава членка, от дъщерните дружества, установени в други държави членки?“.

ПО ТЕЗИ ПРИЧИНИ

[...] [Обичайни формулировки]

[...] 27.9.2023 г.

[...] [членове на съдебния състав]